

1

LA TEMPESTA

La tempesta anava guanyant en intensitat. I les enormes onades gronxaven el *Bear* com si fos de joguina.

El capità Schley estava reunit al pont de comandament del vaixell amb els seus oficials, amatents a qualsevol situació d'urgència.

L'expedició científica que havien emprès no es pot dir que hagués estat un gran èxit, ja que no havien aconseguit realitzar els seus propòsits inicials. Sota les ordres del capità J. L. Heam Schley, havia sortit de Londres el 1884 amb la intenció de travessar l'estret de Robeson, explorar el nord de Grenlàndia i trobar un camí cap al pol Nord. Però, com altres expedicions científiques anteriors a la seva, no van aconseguir creuar el difícilíssim pas a causa dels enormes blocs de gel que impedièn la navegació. Tot i això, gràcies al disseny del vaixell, que combinava el vapor amb la vela, van aconseguir arribar fins als 77° 24' de latitud nord, i van poder fer molt completes observacions de les costes d'Ellesmere.

Tanmateix, el mal temps que van haver de suportar havia fet decidir al capità Schley de buscar més cap al

sud un lloc adequat per hivernar, amb la finalitat de fer un segon intent de creuar l'estret de Robeson la propera temporada.

Però quan, navegant cap al sud, tot just havien entrat en el canal de Smith, es van veure immersos en una tempesta polar cada cop més i més intensa. A més de la boira espessa, del vent i les onades, que dificultaven en extrem la visibilitat i el control del vaixell, grans masses de gel es desplaçaven per tots costats i feien molt perillosa la navegació.

Tot el velam havia estat recollit per evitar tant com fos possible la força de la torbonada. Només les calderes de carbó, a tota màquina, intentaven contrarestar l'empenta de les onades. Les ordres del capità Schley eren obeïdes amb celeritat i eficàcia pels tres oficials i els trenta-set mariners de la tripulació, però les dificultats amb què havien de moure's eren extremes.

En un moment determinat un iceberg va sortir d'entre la boira just a davant seu.

—Tot a estribord! —va cridar el capità en un desesperat intent d'evitar l'impacte.

El timoner prou que va girar el timó amb totes les seves forces, però amb aquelles onades el *Bear* era pràcticament ingovernable, i tot i que el vaixell va aconseguir evitar el xoc frontal amb la massa de gel, va topar-hi pel lateral i va sotraguejar-se amb força, per continuar després navegant enganxat en aquella paret de gel. Només l'enorme habilitat del timoner va aconseguir anar-se

desempallegant de l'iceberg i tornar a assolir aigües lliures.

Passat aquell primer moment de commoció i desconcert, el capità va donar l'ordre al lloctinent Ellison de córrer cap a la sala de màquines per avaluar la importància dels danys patits amb la topada.

Al cap d'una estona el tinent tornava a entrar al pont del comandament amb la cara pàl·lida:

—Se'ns ha obert una via d'aigua a la bodega, senyor!

—És greu?

—Sí, senyor. Crec que ens podríem mantenir a flor d'aigua durant hores, però si no la reparem a fons acabarem afonant-nos. Tots els homes de què podem disposar hi treballen, i ja hem engegat les bombes per extreure l'aigua que ens entra.

—Correcte, senyor Ellison. Tenim ferits?

—El mestre fuster Kelly i el mariner Taylor... Ja han estat traslladats a la infermeria, senyor, el doctor els està atenent.

Davant la gravetat d'aquella notícia el capità va dir:

—Senyors, saben que és molt difícil precisar on som exactament; aquesta zona encara està molt poc estudiada. En tot cas no crec que siguem gaire lluny de la costa grenlandesa. Sigui com sigui, hem d'aconseguir arribar-hi... Com sigui. M'han entès?

Ningú no va respondre. Aquells oficials de l'armada anglesa sabien prou bé quin destí els esperava si no arribaven aviat en alguna costa propera.